Álex O’Dogherty: "Jo el que vull ser algun dia és un bon pallasso" - Mediterráneo - 17/01/2016

a la contra

entrevista Alex O’Dogherty

“Jo el que vull ser algun dia és un bon pallasso”

PERSONAL. L’actor i músic ens apropa el seu univers.

Alex O’Dogherty és un dels artistes més polifacètics de quants trepitgen els escenaris de tot el país. La seua fama de músic, humorista, actor, home enamorat i showman li precedeix. El proper 22 de gener presentarà en el **Paranimf de la Universitat Jaume I de Castelló** el seu espectacle ‘Mi imaginación y yo’ al costat de **La Bizarrería**. Sens dubte, un show diferent replet de música, riures, emocions i sospirs.

--En ‘Mi imaginación y yo’, has bolcat tot el teu univers?

-Fins avui és l’espectacle més personal, sí. El gruix fonamental del show són les cançons que presento, encara que després ha anat creixent molt i s’ha convertit en moltes coses. Tot va néixer del somni, d’una banda, de poder mostrar les meues composicions a un públic, perquè portava molts anys component en solitari per a mi o per a les meues núvies (al seu moment). Les meues cançons, per tant, les coneixien molt poca gent, perquè tampoc tenia molt temps per dedicar-me a això plenament i perquè no estava molt segur de si agradaria a tothom. Així que tenia per aquí aquesta espineta que volia treure-la com fora, muntant una banda un dia i tocar dos o tres concerts.

--Al final no van ser sol dos o tres concerts...

-Durant molts anys vaig fer moltes coses i no vaig poder dedicar-me a això però vaig tenir la sort de conèixer a Miguel Marcos, que és el guitarrista de La Bizarrería i que va ser professor meu en uns cursos. A Marcos li vaig explicar el meu projecte, la meua idea, i va ser ell qui va cridar a la resta dels nois que conformen La Bizarrería, i aquí va començar tot.

--Imagino que li vau tirar una miqueta de morro també, no?

-Bé, sempre cal tirar-li morro. Tothom ha de tirar-li morro perquè si no un es queda amb les ganes de provar si les coses funcionen o no, sigui el que sigui, en qualsevol àmbit, en qualsevol professió. Sempre he dit que l’única manera, i és una manera molt bona, d’adonar-se de les coses és fracassant.

> El 22 de gener, O’Dogherty presentarà ‘Mi imaginación y yo’ a Castelló

--I una vegada fet aquest procés, quin és el pas següent?

-Doncs en el nostre cas ens vam posar a construir el nostre espectacle, no solament amb cançons, sinó afegint-li moltes coses per divertir-nos i per divertir-me jo també, perquè a mi m’avorreix la idea d’un concert a l’ús, el típic concert del cantant que no es relaciona amb el públic.

--Prefereixes que hi hagi molta més interacció, que sigui més directe.

-Sí. I que hagin moltes més coses que no siguin solament cançons. Aquest espectacle va sorgir perquè jo volia tocar tots els instruments que m’agraden i que mai havia pogut tocar en públic. Sóc molt aficionat, a través dels pallassos, a col·leccionar instruments i tocar-los, i volia compartir això. Per aquest motiu vam crear aquest piano meravellós en l’espectacle del que no deixen d’aparèixer coses.

--Aquest és un dels al·licients.

-Diguem que cada cançó és una sorpresa que amaga el piano.

--Impossible eludir l’humor que impregna part del show. Hem oblidat com riure, fins i tot com riure’ns de nosaltres mateixos?

-El riure és fonamental. Des del meu primer espectacle porto dient que el riure és necessari per a tothom. Sempre ha estat present en mi i en la meua carrera, encara que en aquesta ocasió per a mi va ser un repte combinar les cançons d’humor que tenia amb unes altres que no tenien gens que veure i que vaig compondre per la raó que fora. Així, em vaig trobar amb dos tipus de cançons que, a priori, no casaven. Vaig tenir aquest dilema però al final em vaig decidir per utilitzar ambdues, de manera que en ‘Mi imaginación y yo’ el públic es troba amb cançons d’humor i cançons d’amor. Per a mi el major èxit d’aquest espectacle és que la gent hagi acceptat això, que tingui oportunitat de parar-se tranquil·lament a escoltar una cançó bonica i després una altra més canalla, i més tard una altra que pot emocionar-los, o una simple poesia...

--D’on ve aquesta passió pels instruments?

-Quan jo tenia nou anys vaig començar a tocar el piano, després em vaig aficionar a la guitarra, la trompeta... Però el que realment em va marcar va ser el meu periple amb Pallassos Sense Fronteres, en el qual vaig tenir l’oportunitat de conèixer a molts grans pallassos i d’aquí em ve tota aquesta història que crec que tothom ha llegit alguna vegada que jo el que vull ser algun dia és un bon pallasso. Però em refereixo als pallassos que he conegut, aquests artistes que em van deixar bocabadat quan comptava amb la vintena i que eren capaces de fer malabars, tocar instruments, fer-te riure i plorar, emocionar-te, tot al mateix temps, alguna cosa que un simple actor no és capaç de fer. És per això que sempre em va fascinar aquesta habilitat i és el mirall en el qual m’he mirat i el que aspiro a ser. En aquest espectacle m’he atrevit a fer tot això d’alguna manera.

--En l’espectacle hi ha música swing, pop, funky, rock, blues...

-Com et deia abans, jo és que m’avorreixo d’una sola cosa, m’avorreixo molt ràpid. Els meus gustos són molt variats. He escoltat a Los Ronaldos, Lenny Kravitz, Jamiroquai, Frank Sinatra, Michael Bublé, Paolo Conte... Tot això m’agrada i inconscientment si tot això m’influeix doncs ho assimilo d’alguna manera. I hi ha ocasions que és la pròpia cançó la que em demana un estil o un altre.

--Com és el procés creatiu a l’hora de compondre les teves cançons?

-No segueixo un mètode clar. El que sí puc dir-te és que mai m’he assegut específicament a compondre. A mi això em ve de sobte. De vegades sorgeix per una simple frase. Diguem que em moc més per impuls, doncs en realitat mai em vaig proposar fer cançons. Per aquest motiu cada cançó té un procés diferent, una personalitat diferent.

--I com veus l’estat actual de la cultura al nostre país?

-Oferta de qualitat hi ha molta. Encara que bé és cert que hi ha gent molt bona que no gaudeix d’oportunitats i unes altres que sí gaudeixen d’aquesta opció sense posseir tants dots. És com tot. Però en general, crec que existeix una àmplia programació i molt bona, i el públic és extraordinari.

--Es maltracta a la cultura?

-Sé de moltes companyies que no han sobreviscut en aquest període de crisi, la qual cosa és lamentable. No em canso de dir que la cultura està molt maltractada, per motius com el 21% de l’IVA, etc. Reivindicar aquest respecte no és un capritx. El que han fet ha estat un crim per a moltes persones que no han pogut fer front a aquestes mesures. I aquest abús existeix, cosa que en altres països no succeeix, països en els quals sí es respecta alguna cosa que és necessari, perquè tothom necessita divertir-se, necessita escoltar música, llegir llibres, veure pel·lícules... ≡

Eric Gras